

2. Российская социологическая энциклопедия / [под общ. ред. акад. РАН Г. В. Осипова]. – Москва : НОРМА-ИНФРА, 1999. – 672 с.
3. Слюсаревський Н. М. Культурні орієнтації як об'єкт дослідження / Н. М. Слюсаревський // Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства : зб. наук. пр. – Харків : Вид. центр ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2005. – С. 187–192.
4. Парсонс Т. О структуре социального действия / Т. Парсонс. – 2-е изд. – Москва : Академ. Проект, 2002. – 880 с.
5. Андреев А. Российский студент в пространстве культуры [Электронный ресурс] / А. Андреев. – Режим доступа : <http://www.moskvam.ru/2004/03/andreev.htm>.
6. Андреев А. Студент и культура: информация к размышлению [Электронный ресурс] / А. Андреев. – Режим доступа : http://rudiplom.ru/articles/Student_i_kultura_informatsia_k_razmyshleniyu.htm.
7. Лейпхарт А. Демократия в многосоставных обществах: сравнительное обследование / А. Лейпхарт. – Москва : Аспект Пресс, 1997. – 238 с.
8. Скокова Л. Актуальні культурні практики населення України / Л. Скокова // Соціокультурні ідентичності та практики. – Київ : Ін-т соціології НАН України, 2002. – С. 259–289.

Sliushchinskiy B. V.

MODEL OF SOCIO-CULTURAL PRACTICES FOR EXAMPLE UKRAINIAN AZOV

The article investigates patterns of social and cultural practices of the region, which evolved historically, due to political, economic and social aspects. It is proved that the region has its own specific type of "Azov culture."

Keywords: models of social and cultural practices, globalization, acculturation, dekultratsiya, cultural orientation, values.

УДК 316.613-057.875

Терпан В. В.

СОЦІОКУЛЬТУРНІ ПРАКТИКИ СУЧАСНОГО УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО СТУДЕНТСТВА

У статті аналізується сутність соціокультурних практик сучасного студентства. Також досліджуються особливості культурного споживання та показники формування соціокультурних практик сучасної студентської молоді.

Ключові слова: соціокультурні практики, культурно-дозвілєві практики, соціокультурний капітал, габітус, культурне споживання.

У сучасному стрімко мінливому світі при постійному зростанні обсягів інформації, що вимагає підвищення професіоналізму та накопичення нових знань, істотно зростає роль студентства. Розуміння цього стимулює нове ставлення до молодого покоління, яке є найважливішим ресурсом розвитку суспільства. Дослідницький інтерес до студентства сьогодні детермінується як демографічними та інтелектуальними характеристиками даної соціальної спільноти, так і тим, що за характером своєї діяльності, поглядами, ціннісними орієнтаціями та соціокультурними практиками воно дуже близьке до такої соціальної групи,

як інтелігенція. Крім того, студентству властива більш висока, у порівнянні зі старшими віковими групами, реактивність щодо змін, які відбуваються в сучасному соціокультурному середовищі. При цьому саме студентство має цілий набір соціальних та культурних ресурсів, які сприяють більш високій адаптивності й іновативності в умовах сучасних трансформацій: молодий вік, освіченість, соціальна активність, проживання у великих містах і т. д.

В той же час, особливості соціокультурних практик сучасного студентства є досить наочним показником рівня сформованості соціокультурного капіталу – соціалізації, засвоєння культурних цінностей, інтегрованості та адаптації в сучасному суспільстві й т. д. Засвоєння ж ефективних соціокультурних практик дає можливість молоді активно включатися в систему соціальних відносин та підвищувати власний соціальний, культурний та інтелектуальний потенціал. У сучасному світі студентська молодь приймає участь практично у всіх соціально-економічних процесах суспільства. Проте, на відміну від багатьох інших соціокультурних спільнот вона ще не має досить істотного соціокультурного капіталу. За обсягом соціокультурних знань, досвідом економічної діяльності, комунікативної взаємодії та участі у повсякденному житті студентство значно поступається більш старшим за віком соціальним групам. З одного боку, студентство – активний споживач соціокультурних цінностей суспільства (під час навчання у вищому навчальному закладі відбувається накопичення знань, професійних вмінь, розвиток соціальних мереж та навичок побудови соціальних відносин), з іншого – немає жодного сумніву, що студентство є основним джерелом відтворення соціокультурного капіталу сучасного суспільства. Від якості отриманих знань, вмінь, навичок, уміння будувати соціальні відносини, від культурних цінностей та моральних норм випускника вищого навчального закладу буде залежати не тільки якість життя окремих індивідів та ефективність певного виробництва, але й прогрес у соціальних, культурних та економічних структурах суспільства в цілому.

Таким чином, у наш час досить актуальною є потреба як у науковому осмисленні й аналізі загальних проблем формування й реалізації соціокультурних практик студента в умовах змін, які відбуваються в сучасному українському суспільстві, так і в емпіричному дослідженні більш конкретного питання – вивчення особливостей реалізації соціокультурних практик сучасного студентства. Отже, *мета даної статті* дослідити особливості соціокультурних практик сучасного університетського студентства. Для досягнення поставленої мети були вирішені наступні завдання:

1. Визначити основні теоретичні підходи до аналізу соціокультурних практик сучасного університетського студентства.

2. Проаналізувати особливості реалізації соціокультурних практик сучасного студентства (на прикладі студентів Маріупольського державного університету).

Своєрідну теорію суспільства, що складається з певних «практик» як способів дій індивідів і колективів, розробив французький соціолог П'єр Бурдьє. Він розглядав практики як щось середнє між простою реалізацією культурних правил і результатом індивідуальних імпровізацій. Така практика є «стратегічною дією», завдяки якій в межах культурних переконань, знань і властивих людині способів вирішуються життєві проблеми. У практиках також знаходить висвітлення властивий тій або іншій соціальній групі «габітус» – напівавтоматичний, не до кінця усвідомлений стиль поведінки, що сформувався в результаті минулого життєвого досвіду. Він закодований у мисленні, а також у рухах тіла, фізичних можливостях і звичках людей. Зміни в суспільстві не можуть не торкнутися й цього «габітусу», який, проте, відрізняється сильною інерцією. Люди діють у межах різних інституціональних полів (наприклад, у сфері освіти, науки, бізнесу та ін.), які різняться певними культурними правилами, і тому існують різні габітуси. У кожному з цих полів вони прагнуть досягти поставленої мети, при цьому використовуючи свої капітали: економічний, соціальний, культурний та ін. На думку П. Бурдьє, головна роль у цьому процесі належить

інституту освіти, який завдяки своєму символічному капіталу «нав'язує людині своєрідні обмеження й деформуючі параметри та способи пізнання світу, що веде до формування відповідних поглядів і переконань, а це стримує розвиток людини» [1, с. 66]. Проте дослідник вважав, що габітус не тільки детермінує поведінку особистості й обмежує дії, але й надає певну автономію. Таким чином, він підкреслював двоїтий характер соціокультурної детермінації відносно поведінки індивіда, завдяки чому той перебуває не тільки в стані підлеглого щодо умов соціокультурного середовища, але й активного суб'єкта, який здатен змінювати ці умови, проявляючи самостійність і реалізуючи свій особистісний потенціал. Незалежно від цього габітус виступає важливим фактором становлення людини, її соціальної взаємодії.

Включення студентства до системи активного соціокультурного та економічного життя сучасного суспільства являє собою досить складний процес. З одного боку – відбувається відчутний цілеспрямований освітньо-виховний вплив суспільства на студентську молодь, здійснюється активне формування та вдосконалення соціокультурних практик. З іншого – безперервно відбуваються процеси модернізації й відновлення самого суспільства та поступове включення у всі його сфери студентської молоді, активний розвиток її самовизначення, соціальних комунікацій, здатності до соціальної інтеграції. У межах даних процесів молодь здобуває соціальний досвід, засвоює нові соціальні норми й принципи в об'єктивно мінливих умовах сучасного суспільства. Водночас, активна суспільна, культурна та соціальна діяльність студентства є підґрунтям соціокультурного відновлення та розвитку всього сучасного суспільства та соціокультурного капіталу всього населення країни. Загалом, студентська молодь являє собою найбільш динамічну, активну та сприйнятливую до накопичення соціокультурного капіталу верству населення. Відповідно соціокультурні та економічні зміни у сучасному суспільстві, знаходять активне відображення в процесах освітньої та трудової соціалізації та культурації сучасної студентської молоді. Процес формування та розвитку соціокультурного капіталу студентства визначається не тільки освітнім розвитком особистості, але й специфічними процесами розвитку соціальної активності, навичок спілкування та вибудовування стосунків (трудових, дружніх, сімейних і т. д.), професійного самовизначення (яке можна розглядати як прояв раніше сформованих ціннісних орієнтацій, норм і мотивів поведінки).

Враховуючи особливості студентства, як соціокультурної спільноти, необхідно зауважити, що соціокультурні практики сучасного студента активно засвоюються та реалізуються не тільки в освітньому полі вищого навчального закладу, а й у полі вільного часу (яке займає вагому частину життя студента). Структура та зміст соціокультурних дозвіллевих практик студентської молоді обумовлюються цілим рядом об'єктивних та суб'єктивних факторів. Кожна конкретна особистість самостійно визначає особливості дозвіллевої діяльності згідно своїм потребам, інтересам та цілям. Вибір тієї або іншої форми дозвіллевої поведінки (практики) детермінується різними факторами. Для кожної особистості характерні індивідуалізовані переваги в проведенні дозвілля. Однак, як і в суспільному житті в цілому, абсолютної свободи дозвіллевої поведінки особистості не має – як якісні, так і кількісні характеристики детерміновані існуючими суспільними умовами. Серед них на перший план, безумовно, висувуються технологічні характеристики суспільства. Саме вони визначають, по-перше, реальні масштаби вільного часу, що перебуває в розпорядженні суспільства і його конкретних соціальних груп (чим досконаліше технологія, тим нижче витрати часу на виробничу й побутову діяльність і, відповідно, вище суспільні ресурси вільного часу), а по-друге, реальний зміст дозвіллевої поведінки, характерної для даного суспільства. На особистісному ж рівні визначальну роль у детермінації дозвілля відіграють соціальні умови, соціальний статус особистості, її статеві, вікова, національна, професійна, майнова, освітня приналежність і т. ін. Саме ці статусні

характеристики особистості істотно визначають і її змістовні переваги, і її реальні ресурси вільного часу.

Російський соціолог А. Батнасунов, цілком виправдано на наш погляд, підкреслює загальну орієнтованість дозвілля на розгорнуте всебічне задоволення саме соціокультурних потреб особистості й, відповідно, на широке «споживання культури», що дозволяє не тільки переборювати стреси, втоми, рутину, нудьгу, але й виходити за межі звичної щоденності, розвивати духовні й фізичні якості особистості [2]. Сучасні вітчизняні науковці (В. Патрушев, Я. Підпригорщук, В. Піча, Є. Чмихало та ін.) також багато уваги приділяють дослідженню проблем вільного часу як детермінанти соціокультурного розвитку особистості [3; 4; 5].

На думку Б. Трегубова особливості культурно-дозвілдової діяльності молоді багато в чому обумовлені тими складними й суперечливими процесами, які відбуваються в умовах наростаючої модернізації, розвитку науково-технічної революції, кризи основних інститутів соціалізації, розриву між соціальною й фізичною зрілістю молодого покоління, подовженням строків навчання [6, с. 33]. Особливості молоді складним чином проявляються в її дозвіллі, що, у порівнянні з дозвіллям інших вікових груп, відрізняється найбільшою мобільністю, активністю й розмаїтістю. У сфері вільного часу молодь відрізняється найбільшою чутливістю й потребою в інноваціях. Окрім того молодь, як правило, має набагато більше вільного часу та не обмежена у виборі способів його використання наявністю родини та дітей. При цьому сфера дозвілля є найбільш привабливою для юнаків та дівчат та найбільш значимою після навчання. Дозвілля сприймається молоддю як основна сфера життєдіяльності, від задоволеності нею залежить загальна задоволеність життям. Справжнє життя для студента найчастіше починається за порогом вищого навчального закладу. Культурно-дозвіллові практики молоді можна розглядати як частину життєвого процесу, якою вона вільно оперує та може використовувати на свій розсуд.

Процес засвоєння та реалізації соціокультурних практик студента починається ще з дитинства, підтримується сприятливими (або несприятливими) інституціональними можливостями та безпосереднім впливом батьків і найближчого соціального оточення, що сприяє формуванню своєрідного габітусу, який, у свою чергу, призводить до виникнення й закріплення як певних соціокультурних практик, так і соціокультурних орієнтацій загалом.

Виходячи з цього, для дослідження ми обрали соціокультурні практики сучасного студентства, які найбільш наочно та вільно проявляються у культурно-дозвіллових практиках та особливостях культурного споживання студентів. Реалізація соціальних функцій дозвілля, таких як: реабілітація, відновлення витрачених сил, розвиток особистісних якостей, творча самореалізація та ін., має першорядне значення в процесі створення необхідних умов для формування та саморозвитку особистості, а відтак і для формування та накопичення соціокультурного капіталу студентства. Поряд із освітньою сферою культурне споживання є однією з основних областей взаємодії студента зі своїм соціальним оточенням і ствердження власного статусу та ідентичності. Дослідження проводилося серед студентства м. Маріуполя (n = 774). В опитуванні приймали участь студенти з першого по п'ятий рік навчання.

Культурно-дозвіллові практики сучасного студентства можуть бути як засобом «розслабитися», так і носити активний характер та бути засобом самореалізації та накопичення соціокультурного капіталу. Значна частина вільного часу може бути відведена активному залученню до соціокультурних повсякденних практик та культурного споживання, таких як додаткова освіта, відвідування театрів, музеїв та концертів, заняття спортом, подорожі та ін. Також можуть сприяти подальшому формуванню соціокультурного капіталу такі культурно-дозвіллові практики, як професійний саморозвиток та творча діяльність, відвідування тематичних інтернет-ресурсів та бібліотек. Отже культурно-

дозвіллеві практики та ефективно культурне споживання студента припускають активне інвестування у власний соціокультурний капітал, та сприяють розширенню можливостей саморозвитку.

Вивчаючи особливості соціокультурних практик сучасного студентства, ми вважали за доцільне дослідити і розподіл вільного часу студента (див. Рис. 1). На наш погляд, аналіз розподілу вільного часу студента дозволяє визначити не тільки особливості культурного споживання, а також і рівень соціальної активності, особливості спілкування та ін.

Для зручності аналізу результати чинного соціологічного дослідження були згруповані за наступними видами соціокультурних практик:

а) домашні види культурного споживання (читання газет, прослуховування радіопередач, читання художньої літератури, перегляд телепередач, прослуховування музики, перегляд відеокасет, CD відео, DVD відео) займають 22% вільного часу студентів;

б) публічні види культурного споживання (відвідування театрів, концертів, кінотеатрів, музеїв, художніх виставок тощо) – 9% вільного часу;

в) домашні види спілкування та відпочинку (відвідування або прийом гостей, сумісний догляд за домашніми тваринами) – 24% вільного часу;

г) публічні види спілкування та проведення дозвілля (відвідування нічного клубу, дискотеки, кафе, бару, магазинів промислових товарів) – 21% вільного часу;

д) активні види культурно-дозвіллевих практик (відпочинок на природі, ранкова гімнастика, відвідування басейну, тренажерного залу, т. ін.) – 11% вільного часу;

е) практики творчого дозвілля (відвідування курсів, студій, гуртків, громадська робота, колекціонування, фотографування, кінозйомки, гра в шахи, шашки тощо) – 13% вільного часу студентів.

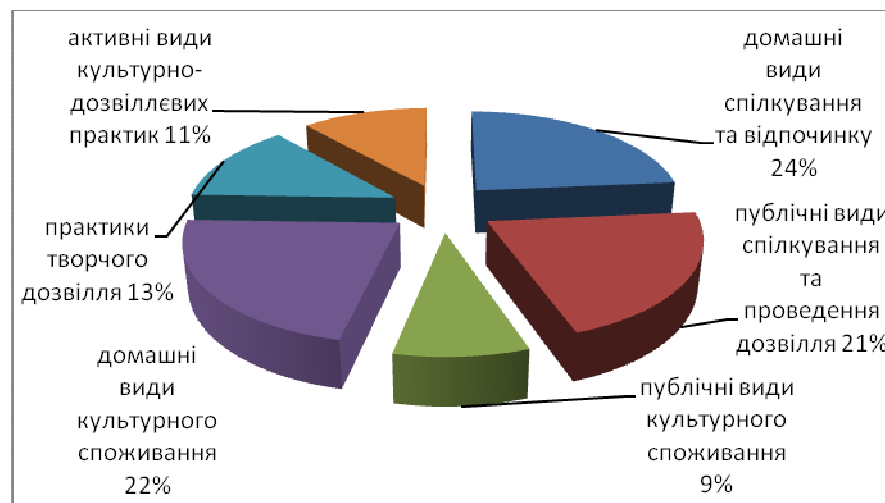

Рис. 1. Розподіл вільного часу студентів за видами культурно-дозвіллевих практик

Як бачимо, більшу частину вільного часу студентів складають домашні види культурного споживання (22%) та домашні види спілкування й відпочинку (24%). На жаль досить малу частину вільного часу студентів складають активні види культурно-дозвіллевих практик (11%) та практики творчого дозвілля (13%), найменше ж часу студенти витрачають на публічні види культурного споживання.

Більш детальний аналіз культурно-дозвіллевих практик сучасного студентства українського Приазов'я показав, що більшість студентів щоденно займаються прослуховуванням музики (88,8%), переглядом CD, DVD відео (41,1%), переглядом телепередач (37,6%) та доглядають за домашніми тваринами (36,8%). Вони досить часто

відвідують або приймають гостей (8,9% студентів – кожного дня, 36,8% не рідше ніж раз на тиждень), займаються вивченням фахової літератури (11,2% студентів – кожного дня, 31,4% не рідше ніж раз на тиждень та 20,9% не рідше ніж раз на місяць), займаються фотографуванням та кінозйомкою (15,5% студентів – кожного дня, 26,0% не рідше ніж раз на тиждень та 26,4% не рідше ніж раз на місяць) та відпочивають на природі (1,9% студентів – кожного дня, 12,4% не рідше ніж раз на тиждень та 33,3% не рідше ніж раз на місяць).

Більшість студентів практично не займаються громадською роботою (56,2%), не відвідують ніяких курсів, студій, гуртків (50,8%) та не бувають у музеях та на художніх виставках (50,4%), в театрах (40,7%), на концертах (34,9%). Показовим також є ставлення студентів до активних видів відпочинку – 40,7% не займаються ранковою гімнастикою або бігом та 54,7% не відвідують ніяких спортивних закладів (басейн, тренажерний зал, фітнес-центр тощо).

Також досить інформативним, на наш погляд, буде вивчення практик культурного споживання сучасних студентів – як вже зазначалося раніше, культурне споживання є важливою детермінантою формування соціокультурного капіталу, хоча з іншого боку практики культурного споживання прямо залежать від раніше сформованих настанов, ціннісних орієнтацій та соціокультурного потенціалу особистості.

Досліджуючи активність читання художньої літератури як один з різновидів культурного споживання студентів, можна констатувати не дуже оптимістичну картину (див. Рис. 2): 12,4% студентів протягом року загалом не читали художню літературу, більшість (47,3%) прочитали від однієї до п'яти книжок, від шести до десяти – 16,3% студентів, від одинадцяти до двадцяти – 13,2%, від двадцяти однієї до тридцяти – 6,2%, а більше 30 книг за рік прочитали тільки 4,7% студентів.

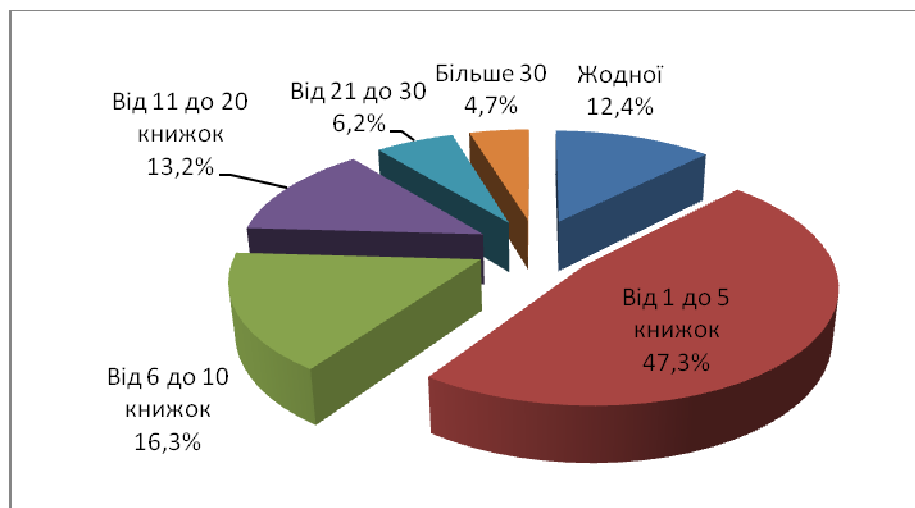

Рис. 2. Активність читання художньої літератури (за рік)

Вивчення фахової літератури відбувається активніше, проте цей показник в значній мірі залежить як від внутрішніх потреб самого студента (пізнавальна активність, професійне зростання, набуття додаткових знань), так і від зовнішніх вимог (процес навчання, викладачі, батьки). Але не зважаючи на переважаючу мотивацію, даний індикатор також є значним показником культурного споживання, а отже й розвитку соціокультурного капіталу.

Аналіз обсягу домашньої бібліотеки сучасного студента, деякою мірою підтверджує зниження активності читання художньої літератури – обсяг домашньої бібліотеки більшості студентів складає 50 – 100 книжок (29,8% студентів) та від 100 до 500 (28,7%), більше 500 примірників у домашній бібліотеці мають тільки 8,1% студентів, а 3,9% загалом не тримають

вдома книжок.

Якісний аналіз читання як культурного споживання студентів свідчить, що більшість віддають перевагу гумористичній літературі (32,2% студентів), романам про кохання (31,4%), фантастиці (30,2%) та зарубіжній класиці (30,2%). Хоча розбіжність у виборі художньої літератури досить велика, відмінності між вподобаннями дівчат і хлопців частіше незначні, різниця помітна лише у виборі романів про кохання (обирають 7,9% хлопців та 39,0% дівчат), російської класики (31,7% хлопців та 19,5% дівчат), сучасної зарубіжної прози (відповідно 11,1% та 23,1%), коміксів (17,5% та 8,2%).

Як вже зазначалося раніше, студенти віддають перевагу домашнім видам культурного споживання, серед яких переважає прослуховування музики, перегляд відео та кінофільмів. Тож корисним буде провести якісний аналіз вибору музики та фільмів студентами. Відповідно результатам емпіричного дослідження, найбільшою популярністю серед студентів користуються сучасні пісні зарубіжної естради (слухають 53,1% студентів), реп та хіп-хоп (48,4%), саундтреки, музика з кінофільмів (43,8%), сучасні пісні російської естради (43,0%). Серед кінофільмів найбільшою популярністю користуються комедія (дивляться 87,2% студентів), мелодрама (57,4%), мультфільми (55,8%) та фентезі (50,4%).

Як з'ясувалося в ході дослідження, всі сучасні студенти користуються комп'ютером та Інтернетом, що відкриває широкі можливості підвищення інтенсивності та якості культурного споживання. Комп'ютер більшість студентів знову ж таки використовують для прослуховування музики та перегляду фільмів (92,2%), виконання навчальних завдань (84,9%) та читання електронних книжок і енциклопедій (44,6%). В мережі Інтернет більшість студентів шукають інформацію для навчання та підвищення кваліфікації (79,8%); знов таки слухають і переписують музику та фільми (76,7%); шукають інформацію на цікаві для себе теми (кулінарія, автомобілі, садівництво, спорт, живопис та ін.) (65,1%); спілкуються в чатах, ICQ (57,4%); цікавляться останніми новинами, поточною інформацією (57,8%); просто блукають по мережі (31,0%).

Таким чином, дослідження та аналіз особливостей реалізації соціокультурних практик сучасного студентства свідчить, що культурно-дозвіллі практики та соціокультурне споживання містять у собі активність суб'єктів різного рівня, пов'язану з соціокультурним освоєнням дійсності. Реалізація соціальних функцій дозвілля, таких як: реабілітація, відновлення (витрачених сил), розвиток особистісних якостей, творча самореалізація та ін., має першорядне значення в процесі створення необхідних умов для формування та саморозвитку особистості. На жаль, сучасні студенти втрачають схильність до активного та творчого дозвілля. Замість цього, переважає прослуховування музики та перегляд відео. Як бачимо, сучасний студент активно користується комп'ютером та Інтернетом і досить рідко відвідує театри, концерти, музеї та художні виставки. Для здобуття інформації, студентська молодь віддає перевагу мережі Інтернет, замість бібліотек та книгарень. І хоча форми культурного споживання студентства кардинально змінюються, його активність та якість і в наш час залишається на досить високому рівні відносно інших верств населення.

Найбільш інтенсивні й радикальні зміни в сфері соціокультурних орієнтацій студентської молоді відбулися в останні роки. Причин цих змін багато, виділити якусь одну, безумовно домінуючу, важко, проте в якості однієї з таких причин можна розглядати деідеологізацію суспільства, явище в соціально-політичному й демократичному відношенні можливо сприятливе, але, з іншого боку таке, що активно сприяло руйнуванню інститутів соціалізації молоді. Крім того, на соціокультурні орієнтації студентства впливає цілий ряд факторів, зокрема, вік, інтереси, нахили, ціннісні орієнтації, рівень духовної культури, характер діяльності, матеріальні можливості, місце проживання та ін. У зв'язку з цим, досить актуальною є модернізація навчально-виховного процесу, який був би спрямований на формування у молоді більш активної соціальної позиції, від якої залежить розвиток всього

суспільства, особливо, коли йдеться про демократичні суспільства.

Список використаної літератури

1. Бурдые П. Формы капитала / П. Бурдые // Экономическая социология. – 2002. – Т. 3. – № 5. – С. 60–74.
2. Батнасунов А. С. Досуг как сфера жизнедеятельности современной российской молодежи : дис. ... канд. соц. наук: спец. 22.00.06 / Батнасунов Александр Сергеевич. – Ставрополь, 2004. – 178 с.
3. Піча В. М. Вільний час: тенденції і проблеми розвитку / В. М. Піча. – Київ, 1992. – 106 с.
4. Патрушев В. Д. Динамика использования бюджетов времени городским и сельским населением / В. Д. Патрушев // Социологические исследования. – 2005. – № 8. – С. 46–50.
5. Підпригорщук Я. В. Інформаційний простір України і проблема духовності суспільства / Я. В. Підпригорщук // Духовність як основа консолідації суспільства : міжвідом. наук. зб. / А. І. Комарова, В. Т. Табачковський. – Київ : Наук.-дослідний ін.-т «Проблеми людини», 1999. – Т. 15. – С. 575–581.
6. Трегубов Б. А. Свободное время молодежи: сущность, типология, управление / Б. А. Трегубов. – Санкт-Петербург : С.-Петербург. ун-т, 1991. – 151 с.

В. В. Терпан

СОЦИОКУЛЬТУРНЫЕ ПРАКТИКИ СОВРЕМЕННОГО УНИВЕРСИТЕТСКОГО СТУДЕНЧЕСТВА

В статье анализируется сущность социокультурных практик современного университетского студенчества. Также исследуются особенности культурного потребления и показатели формирования социокультурных практик современной студенческой молодежи.

Ключевые слова: *социокультурные практики, культурно-досуговые практики, социокультурный капитал, габитус, культурное потребление.*

V. Terpan

SOCIO-CULTURAL PRACTICIANS OF MODERN STUDENTS.

The essence of socio-cultural practitioners is analyzed of modern students in this article. Also there are researches of the features and indicators of progress of socio-cultural orientations of modern student's youth.

Keywords: *socio-cultural practitioners, socio-cultural capital, habitus, cultural practitioners, cultural consumption.*